

2. vrati predmet na meritorno odlučivanje Općem sudu, po mogućnosti nekom drugom vijeću;
3. utvrdi da je zastupanje Universität Bremen po sveučilišnom profesoru Christophu Schmidu u predmetu T-660/19 valjano u skladu s člankom 19. stavkom 7. Statuta Suda Europske unije;
4. podredno, u slučaju da se ne utvrdi valjanost zastupanja po navedenom sveučilišnom profesoru, utvrdi da je Universität Bremen ovlašten preuzeti postupak pred Općim sudom u predmetu T-660/19 u stanju u kojemu se postupak nalazi i s njim nastaviti, zastupan po odvjetniku koji ispunjava pretpostavke iz članka 19. stavaka 3. i 4. Statuta;
5. odlučivanje o troškovima rezervira za konačnu odluku Općeg suda, uz uvjet da tuženik, neovisno o odluci Općeg suda, snosi troškove dosadašnjeg postupka po tužbi i žalbenog postupka ili da – podredno – svaka stranka snosi vlastite troškove u dosadašnjem postupku; u obama slučajevima, naloži da se bez odgode izvrši povrat naknade koju je na ime odvjetničkih troškova u postupku pred Općim sudom tužitelj platio tuženiku.

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

Žalitelj tvrdi da je njegova tužba za poništenje odluke Izvršne agencije za istraživanje Ares(2019) 4590599 od 16. srpnja 2019 pobijanim rješenjem pogrešno odbačena kao očito nedopuštena zbog nevaljanog pravnog zastupanja po sveučilišnom profesoru Christophu Schmidu, u skladu s člankom 126. Poslovnika Općeg suda. Prema žaliteljevu stajalištu, ovo je rješenje zahvaćeno pogreškama koje se tiču prava. Kao prvo, Opći je sud zanemario činjenicu da su sveučilišni profesori, koji su ovlašteni na zastupanje u skladu s pravom svoje matične države, privilegirani kao zastupnici na temelju teksta i unutarnjeg sustava članka 19. stavka 7. Statuta Suda Europske unije te ne moraju ispunjavati pretpostavke autonomnog pojma odvjetnika iz članka 19. stavaka 3. i 4. Statuta. Kao drugo – i podredno – Opći sud trebao je, u skladu s temeljnim pravom na saslušanje iz članka 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima i iz članka 6. stavka 1. EKLJP-a te u skladu s načelom proporcionalnosti, u svakom slučaju dati naznaku o problemima dopuštenosti ili se takva naznaka trebala barem nalaziti na internetskim stranicama Općeg suda, na primjer, u „Podsjetniku za tužbu”.

**Žalba koju je 25. veljače 2021. podnijela Europska komisija protiv presude Općeg suda (sedmo vijeće)
od 16. prosinca 2020. u predmetu T-243/18, VW / Komisija**

(Predmet C-116/21 P)

(2021/C 182/50)

Jezik postupka: francuski

Stranke

Žalitelj: Europska komisija (zastupnici: B. Schima, B. Mongin, G. Gattinara, agenti)

Druge stranke u postupku: VW, Europski Parlament, Vijeće Europske unije

Zahtjevi

- ukinuti presudu od 16. prosinca 2020. (sedmo vijeće), VW/Komisija, donesenu u predmetu T-243/18;
- odbiti prvostupanjsku tužbu;
- naložiti drugim strankama u žalbenom postupku snošenje troškova prvostupanjskog postupka;
- naložiti drugim strankama u žalbenom postupku snošenje troškova žalbenog postupka.

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

Prvi žalbeni razlog, koji se temelji na pogrešci koja se tiče prava u vezi s kriterijima za ocjenu zakonitosti zakonodavčevih izbora i povredi obveze obrazlaganja (točke 46. do 49. i točka 58. pobijane presude). Komisija tvrdi:

- Opći sud odstupio je od načela u skladu s kojim ocjena zakonitosti akta Unije u pogledu temeljnih prava ne može počivati na navodima koji se temelje na posljedicama tog akta u konkretnom slučaju;
- nezakonitost odredbe Pravilnika ne može se temeljiti na „nerazumnosti” zakonodavčeva izbora;
- Opći sud nije uzeo u obzir sve elemente koji obilježavaju dvije situacije koje treba usporediti, povređujući tako načela utvrđena u presudi HK/Komisija (C-460/18P).

Drugi žalbeni razlog, koji se temelji na pogrešci koja se tiče prava u tumačenju načela nediskriminacije zbog toga što je Opći sud utvrdio da su situacije iz članaka 18. i 20. Priloga VIII. Pravilniku o osoblju za dužnosnike (točke 50. do 61. pobijane presude) usporedive. Komisija smatra da:

- datum sklapanja braka nije jedini kriterij za razlikovanje članaka 18. i 20. Priloga VIII. Pravilniku o osoblju za dužnosnike. Razlikovanje se temelji na nizu elemenata koje je Opći sud odbio uzeti u obzir;
- Opći sud trebao je razmotriti cilj minimalnog trajanja braka u dvama odredbama o kojima je riječ čime bi došlo do izražaja njihove razlike;
- nije utvrđena diskriminacija na temelju dobi.

Treći žalbeni razlog, koji se temelji na pogrešci koja se tiče prava u tumačenju članka 52. prvog stavka Povelje o temeljnim pravima i više povreda obveze obrazlaganja (točke 65. do 80. i 81. do 88. pobijane presude):

- prvi dio trećeg žalbenog razloga temelji se na propustu suda da odluči o mirovini za nadživjele osobe iz članaka 18. i 20. Priloga VIII. Pravilniku o osoblju za dužnosnike;
- drugi dio trećeg žalbenog razloga temelji se na pogrešci koja se tiče prava u tumačenju cilja kojim se nastoje spriječiti prijevare i povredi obveze obrazlaganja (točke 65. do 80. pobijane presude);
- treći dio trećeg žalbenog razloga temelji se na povredi koja se tiče prava u tumačenju cilja kojim se nastoji zaštititi financijska ravnoteža mirovinskog sustava Unije (točke 81. do 88. pobijane presude).

**Žalba koju je 25. veljače 2021. podnijela Europska komisija protiv presude Općeg suda (sedmo vijeće)
od 16. prosinca 2020. u predmetu T-315/19, BT/Komisija**

(Predmet C-117/21 P)

(2021/C 182/51)

Jezik postupka: francuski

Stranke

Žalitelj: Europska komisija (zastupnici: B. Schima, B. Mongin, G. Gattinara, agenti)

Druge stranke u postupku: BT, Europski parlament, Vijeće Europske unije, Međunarodno udruženje bivših dužnosnika Europske unije (AIACE International)

Zahtjevi

- ukinuti presudu od 16. prosinca 2020, BT/Komisija (T-315/19);